

Владетелят скръцна със зъби, удари един малък гонг и трима прислужници се втурнаха едновременно от три различни врати.

— Отведете го в малкия дворец край брега на морето и кажете на Мар, че без стража няма да го пуцат да излиза навън. Разбрано ли е?

Прислужниците кимнаха утвърдително с глави и заобиколиха пребледнелия Орфей, накупял от гняв и презрение. Свърши се. Отсега нататък той ще бъде като истински затворник. „Какъв подлец!“ кипеше Орфей. „Какъв лицемер!“ Той плю с отвръщение. „А даде честна дума, че щом пожелае, ще се върна в родния си край!“

Тримата прислужници съобщиха на Мар строгата заповед на владетеля. Старият прислужник, който беше се привързал към доброто момче, остана като попарен. „Какви бесове са го налетели пак!“ мърмореше си той. „Глей ти какво съм имал да патя на стари години!“ Мар беше съкрушен. Пò би приел да го набият до смърт, отколкото да го направят тъмничар на такова хубаво момче. Но заповедта си беше заповед — трябваше да се изпълнява.

Орфей разбираше тежкото и неудобно положение на стария прислужник и поради това с нищо не пристъпи заповедта на владетеля. Той се затвори в голямата стая, която гледаше към морето и по цели дни и нощи не излизаше. Той гледаше гладката водна повърхност, следеше пътя на лодките и на платноходките и се взираше в мургавите обветрени и калени рибари. Къде беше Кир? Знаеше ли за заповедта на владетеля? Беше ли идвал тук? Дали не са го изгонили стражите? Какво ставаше с бедното рибарче? Къде се дяваше малкият спасител?